

EL DESIG INESGOTABLE DEL MITE

Mijhail Barishnikov i la Hell's Kitchen Dance

Rosli Ayuso

Over/come. Coreografia: Aszure Barton. Música: Kermit Goel, Domenico Titomanglio, Salvatore d'Esposito, Roger Miller. Vestuari: Wendi Winters.

Years later. Coreografia: Benjamin Millepied. Música: Philippe Glass, Meredith Monk i Erik Satie. Vídeo: Oliver Simola. Vestuari: Deanna Berg.

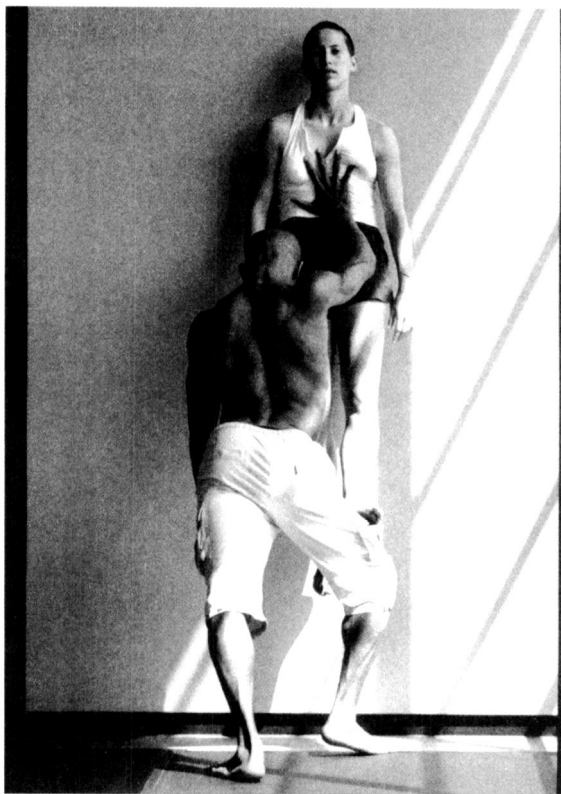
Come In. Coreografia: Aszure Barton. Música: Valdimir Martynov. Solos de violí: Gidon Kremer, Tatjana Greidenko, Orquestra de càmera Kremerata Bàltica. Fotografia: Kevin Freeman. Vestuari: Deanna Berg.

Ballarins: Mijhail Barishnikov, Jonatan Alsberry, Aszure Barton, William Briscoe, Tina Finkelman, Ariel Freedman, Lesley Kennedy, Na-Ye-Kim, Doug Letheren, Todd McQuade, Lauren Murasaki. Mercat de les Flors, 6 de juliol de 2006. Festival Grec de Barcelona.

Mijhail Barishnikov, sense la més mínima intenció de tirar la tovallola, és un artista inquiet i compromès com n'hi ha pocs. Ha estat un dels millors ballarins del món, ha tocat gèneres diversos (a més a més del ballet ha fet musicals a Broadway, cinema, dansa contemporània i teatre) i ha rebut nombrosos premis i mencions al llarg de la seva llarga carrera. Ara, però, ha fet un pas endavant que representa una de les seves millors actuacions: dirigir amb encert i eficàcia la seva pròpia carrera en l'etapa de la maduresa. Quan la majoria d'exballarins es conformen amb una direcció artística d'un ballet o un festival, a l'edat de cinquanta-set anys, Barishnikov encara emana joventut i energia per a noves aventures. I amb aquesta decisió ha creat una fundació a Nova York, la Barishnikov Arts Center (BAC) des d'on exercita el seu nou rol, el d'agitador i dinamitzador cultural, i des d'on impulsa aquesta nova companyia, la Hell's Kitchen Dance. Conseqüent amb les crítiques i les queixes a la política cultural de l'era Bush que tant ha castigat la ciutat de Nova York, ell mateix lidera el centre cultural que no només treballa per la dansa, sinó per la interrelació de les arts: teatre, cinema, pintura i videocreació, entre d'altres.

La seva presentació al Grec 2006 ha estat una nit de gala per a la dansa, confeccionada amb sensibilitat, talent i una lliçó magistral a l'hora d'atacar la difícil pirueta de combinar dues generacions d'intèrprets en un mateix escenari: la seva pròpia intervenció i la dels esplèndids i joveíssims ballarins de la Hell's Kitchen Dance.

L'espectacle fou concebut a manera de tríptic temporal i com una reflexió biogràfica, amb el tema del pas del temps planant sobre el conjunt de les tres coreografies. Tres peces el títol de les quals es poden llegir com tres estadis temporals que deixen palesa la seva intenció.

*Over/come. Coreografia: Aszure Barton.
Mercat de les Flors.
(Mijhail Barishnikov)*

Over/come ('Finalitzat/ retorn') en fou la primera i la carta de presentació de la jove companyia (el fons sonor de l'espectacle són balades d'amor dels anys cinquanta). Semblava suggerir-nos el desig. El desig de la joventut, el desig per la dansa, el desig com a alguna cosa que mai mor. Els tretze talentosos i carismàtics intèrprets, al so de ritmes reconeixibles de *cha-cha-chá*, tango i *rock-and-roll*, apareixien junts a l'escenari, vestits informalment i amb el gregarisme i la indolència típics dels *teenagers*.

Successivament anaven responent la crida d'aquest sentiment: un cop situats en un cercle, vàrem assistir a una sèrie de variacions plenes de passió i energia, i a uns breus i potents solos en què cada un d'ells mostrava al grup la seva excepcional personalitat interpretativa.

En la peça següent, *Years later*, que es tradueix per «anys més tard» o «anys enrere», Barishnikov ens va fer retrocedir en el temps: un enfrontament amb ell mateix. Després d'aparèixer lentament a l'escenari, semblava sorprendre's en veure's en la pantalla del fons: la seva pròpia imatge en una platja solitària, amb el mar de fons i ballant relaxadament... La seva presència magnètica,

els seus moviments precisos, la sobrietat del seu gest allargant-se i que es movia i lliscava amb l'elegància felina que sempre l'han caracteritzat... Jugava amb la seva imatge, doblant la variació, repetint-la tot d'una manera simple i senzilla en forma de videodansa interactiva. Els seus moviments precisos, la seva gran concentració i la seva mirada desafiant es varen veure interromputs per un problema tècnic i es va haver de prescindir desgraciadament d'uns vuit minuts aproximadament d'exquisida dansa. Després d'una pausa breu, va continuar un duo fascinant: delicadesa i sensualitat contingudes, intimitat insinuada, juntament amb Aszure Barton, que vestida d'un vermell intens semblava mostrar-nos la seva atracció pel bon vi, per les dones boniques, per la sensualitat i el joc de l'erotisme.

Come In ('Entra') fou la veritable prova de foc de la nit. En aquesta darrera peça, Barishnikov, acceptant el repte, es va confondre entre els joves ballarins, com un més. Sense estridències ni desavinences, va ballar juntament amb tota la companyia. I es va atrevir amb salts, extensions, jocs de malucs, amb gestos de mans propers al coll, amb un llenguatge postmodern, senzill i de destil·lat lirisme. Malgrat les imatges del videoartista Millepied, que mostraven novament Barishnikov en la pantalla, la peça va saber evitar la difícil trampa de la nostàlgia, i hi va quedar patent la gran capacitat coreogràfica d'Aszure Burton. En un *crescendo* delicat, l'obra va finalitzar en un zenit emocional intens que va fascinar el públic. Els llargs i càlids aplaudiments del pati de butaques, ple i dempeus, van demostrar que Barcelona segueix essent còmplice de nous projectes i desitjos.